

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **P.**
sídlem X

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4919-2/2018-900000-317,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) podanou dne 26. 3. 2020 u Městského soudu v Praze a postoupenou Krajskému soudu v Praze usnesením ze dne 20. 4. 2018, č. j. 11 A 89/2018 - 16, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil usnesení Celního úřadu pro Středočeský kraj (dále jen „celní úřad“) ze dne 3. 1. 2018, č. j. 1041/2018-610000-12. Celní úřad tímto usnesením podle § 22 a § 32 odst. 2 písm. d) a odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění zákona č. 183/2017 Sb. (dále jen „správní řád“) ustanovil žalobce opatrovníkem společnosti TS, sídlem SNN. X, R (dále jen „opatrovanec“), s níž bylo zahájeno řízení o přestupku podle § 42b odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (dále jen

„zákon o pozemních komunikacích“) a již se prokazatelně nedařilo doručovat a v řízení jí měla být uložena povinnost.

2. Žalobce namítl, že podmínkou ustanovení opatrovníkem je jeho skutečný blízký vztah k opatrovanci. Ten však v daném případě nebyl dán a nemůže jej zakládat ani skutečnost, že k dokonání přestupku opatrovance došlo v katastru žalobce. Jde o účelovou a svévolnou konstrukci. Existenci volného vztahu lze akceptovat v případech, kdy je žalobce ustanovován jako opatrovník osobám, jež jsou jeho občany anebo na jeho území podnikají. Tak tomu však v dané věci není. Žalobce nesouhlasí s argumentem žalovaného, podle něhož žalobce disponuje odborným personálem i materiálními zdroji, které umožňují řádné hájení zájmů opatrovance. To je sice pravdou, ale tyto zdroje mají být vynakládány především ve prospěch obce a jejích občanů, nikoliv k zastupování jiných osob před správními orgány. Obec nemohou pravidelně provádět činnosti, které jsou ze zákona vyhrazeny např. advokátům. Je pravdou, že odborní zaměstnanci žalobce jsou schopni zajistit výkon opatrovnictví. Je však iluzorní, že by je žalobce zaměstnával k výkonu činnosti, jež nemá pro žalobce žádný význam. V této souvislosti uvedl, že počet zaměstnanců magistrátu města Plzně je „hraničně optimální“. Kvalifikovaní zaměstnanci mají „své práce dost“ a nemohou se věnovat „jednoduchým“ a smysl postrádajícím úkonům, které jim žalovaný *de facto* předkládá. Pokud by taková praxe celních orgánů pokračovala, pak by kvalifikovaným zaměstnancům žalobce nezbyl čas na opravdu kvalifikovanou práci. Dále žalobce namítl, že za vhodnou osobu k výkonu opatrovnictví nelze považovat toho, kdo bude zastupování provádět bezplatně. Kvalitní ochranu zájmů opatrovance je třeba zajistit buď prostřednictvím osoby blízké opatrovanci nebo osoby za to náležitě odměněné. Obec ani jeden z těchto aspektů nesplňuje. Konečně žalobce namítá, že za účelem zastoupení opatrovance by musel vynaložit finanční prostředky, jež mu sice plynou ze státního rozpočtu, avšak měly by být vynakládány především ve prospěch obce a jejích občanů či k plnění zákonem uložených povinností. Není dán jediný důvod, proč by měl žalobce usilovat o hájení práv společnosti založené a působící v Rumunsku. Žalobce je ostatně přesvědčen, že postup žalovaného k ochraně práv opatrovance ani směřovat nemá, neboť jeho jediným cílem je dosažení pravomocného rozhodnutí ve věci prostřednictvím doručování písemností žalobci. Usnadnění činnosti správnímu orgánu však smyslem opatrovnictví rozhodně není. Žalobce tak má za to, že není osobou vhodnou pro výkon opatrovnictví, neboť jej s opatrovancem nepojí žádný bližší vztah.
3. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud jde o kritérium (místo dokonání přestupkového jednání) zvolené pro ustanovení žalobce opatrovníkem, žalovaný uvedl, že dle jeho názoru žalobce nerozvedl důvody, pro které by toto kritérium mělo být shledáno vadným. Žalovaný se k této otázce vyjádřil již v napadeném rozhodnutí. Pokud jde o předpoklady k tomu, aby žalobce vykonával funkci opatrovníka, odkázal žalovaný na § 32 odst. 4 správního řádu, z něhož plyne, že osoba ustanovená opatrovníkem je povinna funkci opatrovníka přijmout. Nesouhlas opatrovníka není důvodem, který by ve splnění této povinnosti bránil. Ani žalobcem tvrzená, nikoliv však prokázaná vytiženost jeho zaměstnanců či nedostatek finančních prostředků nemohou být považovány za závažné důvody, jež by mu bránily ve výkonu opatrovnictví. Žalobce se své odpovědnosti nemůže zbavit ani poukázáním na jinou potenciálně též vhodnou osobu, neboť posouzení vhodnosti opatrovníka leží výlučně na správním orgánu, který k jeho ustanovení přistoupil. Správní řád, na rozdíl od jiných procesních předpisů, výslovně nepočítá s možností ustanovit opatrovníkem advokáta ve správním řízení, což je dáno typovou jednoduchostí a menší formálností správního řízení, a není tedy potřebná

ingerence advokáta. Jeho ustanovení by s sebou neslo vyšší náklady, což by bylo nevhodné [rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 22. 5. 2013, č. j. 4 As 26/2013-42; rozhodnutí NSS jsou dostupná na www.nssoud.cz].

4. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 25. 8. 2017 bylo pracovníky celního úřadu kontrolováno na dálnici D1 na 15. km ve směru na Brno, motorové vozidlo tovární značky S, rumunské registrační značky X), jehož provozovatelem byl opatrovanec. V rámci kontroly bylo zjištěno, že vozidlo bylo opakovaně bez řádné úhrady mýtného použito k dopravě po zpoplatněných pozemních komunikacích v systému elektronického mýtného. Dne 18. 10. 2017 vydal celní úřad příkaz, kterým shledal opatrovance vinným z pokračujícího přestupku dle ustanovení § 42b odst. 2 písm. c) zákona o pozemních komunikacích, jehož se dopustil tím, že jako provozovatel předmětného vozidla v systému elektronického mýtného nezajistil v průběhu let 2015 až 2017 ve dnech specifikovaných v příkazu při užití zpoplatněných pozemních komunikací řádnou úhradu mýtného. Tento příkaz se celní úřad dvakrát neúspěšně pokusil doručit opatrovanci prostřednictvím poskytovatele poštovních služeb na adresu jeho sídla v Rumunsku. V obou případech byly zásilky vráceny se zaškrtnutým údajem *non réclamé* (nevyžádáno).
5. Následně vydal celní úřad prvostupňové usnesení, jímž podle § 22 ve spojení s § 32 odst. 2 písm. d) a odst. 3 správního řádu ustanovil žalobce opatrovníkem opatrovance. Žalobce byl ustanoven opatrovníkem s ohledem na to, že pokračující přestupek byl ukončen na mýtném úseku dálnice D5 Plzeň-C (Černice) – Plzeň-jih (Litice), jenž se nachází ve správním obvodu žalobce, jenž splňuje kvalifikační předpoklady pro ustanovení opatrovníkem (administrativní možnosti, odborné znalosti či personální kapacity).
6. Žalobce podal proti prvostupňovému usnesení odvolání, v němž vyjádřil nesouhlas se svým ustanovením. Poukázal na to, že byl ustanoven opatrovníkem pouze za účelem doručení písemnosti, k čemuž není nezbytná odborná kvalifikace. Ustanovení obce by dle jeho názoru mělo být až krajním řešením. Zpochybnil i vhodnost jeho volby, neboť zvolené kritérium (místo ukončení přestupku) je vágní a je zpochybněno i skutečností, že řízení bylo v prvním stupni vedeno Celním úřadem pro Středočeský kraj, nikoliv Celním úřadem pro Plzeňský kraj.
7. Žalovaný v napadeném rozhodnutí ze dne 10. 8. 2016 neshledal odvolání důvodným. Předně konstatoval, že byly splněny zákonné podmínky pro ustanovení opatrovníka. Zásilka s příkazem se dvakrát vrátila jako nedoručitelná, opatrovanci se tak prokazatelně nepodařilo doručovat. S ohledem na to, že mu měla být v řízení uložena povinnost, nebylo možné doručovat ani veřejnou vyhláškou. Jelikož správnost adresy sídla opatrovance nebyla zpochybněna, nebylo na místě, aby celní úřad pátral po jiné adrese, na níž by bylo možné opatrovanci doručovat. Pokud jde o vhodnosti ustanovení žalobce, žalovaný konstatoval, že místo ukončení přestupku bylo určeno umístěním mýtné brány v posledním mýtném úseku, kde opatrovanec nezajistil úhradu mýtného. Žalovaný se ztotožnil se závěrem celního úřadu v tom, že zvolené kritérium územní blízkosti nasvědčuje bližšímu vztahu mezi opatrovancem a žalobcem, a tím odůvodňuje vhodnost jeho volby. K uplatněným odvolacím námitkám žalovaný uvedl, že účelem ustanovení žalobce nebylo jen zajistit doručení rozhodnutí celního úřadu, nýbrž ochrana práv a zájmů opatrovance. Žalobce přitom splňuje kritérium bližšího vztahu s opatrovancem i minimální kvalifikační předpoklady pro jeho ustanovení. Co se týče kritéria územní souvislosti, žalovaný rovněž konstatoval, že žádné jiné kritérium pro volbu opatrovníka se nejeví *prima facie* vhodnějším.

8. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť účastníci s tímto postupem vyslovili souhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.), přičemž dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Podle § 22 správního řádu platí, že „[a]dresátům, kteří se zdržují v cizině nebo jejichž sídlo nebo pobyt, popřípadě jiná adresa pro doručování podle § 19 odst. 4 je v cizině, lze doručit prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebo prostřednictvím příslušného orgánu státní správy pověřeného k doručování písemností do ciziny. Pokud se tímto způsobem nepodaří písemnost doručit, ustanoví jim správní orgán opatrovníka [§ 32 odst. 2 písm. d)].“
10. Podle § 32 odst. 2 písm. d) správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníka „osobám neznámého pobytu nebo sídla a osobám, jimž se prokazatelně nedaří doručovat“. Výjimku z tohoto pravidla stanoví § 32 odst. 3 téhož předpisu, podle něhož „[n]ejde-li o účastníka, kterému má být v řízení uložena povinnost nebo odňato právo, správní orgán opatrovníka podle odstavce 2 písm. d) a e) neustanoví a účastníkům tam uvedeným doručuje veřejnou vyhláškou.“ Konečně podle § 32 odst. 4 správního řádu správní orgán ustanoví opatrovníkem toho, „u koho je osoba, jíž se opatrovník ustanovuje, v péči, anebo **jinou vhodnou osobu**. Tato osoba je povinna funkci opatrovníka přijmout, pokud jí v tom nebrání závažné důvody. (...) Opatrovníkem nelze ustanovit osobu, o níž lze mít důvodně za to, že má takový zájem na výsledku řízení, který odůvodňuje obavu, že nebude řádně hájit zájmy opatrovance“ (důraz přidán soudem).
11. Soud v první řadě poukazuje na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 9. 12. 2014, č. j. 4 As 26/2013-57, publ. pod č. 3182/2015, z něhož plyne, že předpokladem pro ustanovení opatrovníka účastníkovi v řízení před správním orgánem podle § 32 odst. 4 správního řádu z roku 2004 není souhlas obce, která má být opatrovníkem účastníka ustanovena. Rozšířený senát v odůvodnění citovaného rozhodnutí uvedl, že se „neztotožňuje s úvahou [...], podle níž sám fakt, že určitá osoba se svým ustanovením do funkce opatrovníka nesouhlasí, automaticky znamená, že tato osoba ani nemůže být pro výkon této funkce osobou vhodnou, neboť zde není předpoklad řádného výkonu této funkce. Bylo by pochopitelně ideální, kdyby správní orgán disponoval ještě před tím, než účastníku řízení opatrovníka ustanoví, souhlasem osoby zamýšlené pro tuto funkci, nicméně stěžovateli lze dát za pravdu, že není povinen si takový souhlas obstarávat ani předem, ani zpětně, neboť souhlas není podmínkou k ustanovení určité osoby opatrovníkem účastníka správního řízení. Opačný výklad by znamenal jednoduchou cestu, jak obcházet zákonem stanovenou povinnost se této funkce ujmout, a tak zcela relativizovat konkrétní příkaz zákonodárce. Osoba, která s ustanovením nesouhlasí, má zákonem stanovené prostředky obrany proti tomuto ustanovení, pokud prokáže, že není vhodnou osobou pro tuto funkci, nebo že jsou zde vážné důvody, které jí v tom brání. Stejně tak ukáže-li se skutečně, že opatrovník nehájí řádně zájmy opatrovance, je možné jeho ustanovení na základě § 32 odst. 7 správního řádu zrušit. Konkrétně při ustanovování obce opatrovníkem svému občanovi i proti jejímu souhlasu je nutné přihlídnout k posláním obce, která není právnickou osobou soukromého práva, a také k samotnému smyslu institutu opatrovníka, jímž je ochrana práv a zájmů účastníka (mj.) neznámého pobytu. Ten tuto možnost sám nemá, neboť se mu nedaří doručovat a o vedeném řízení tak pravděpodobně vůbec neví [...].“

12. Závěry rozšířeného senátu lze aplikovat i v nyní projednávané věci. Pouhý nesouhlas či neochota žalobce k tomu, aby byl v dané věci ustanoven opatrovníkem, nemohou být důvodem nezákonnosti napadeného rozhodnutí. Je pravdou, že opatrovanec jako právnická osoba, jež byla zřízena podle rumunského práva, nemá na území České republiky sídlo a nebylo ani zjištěno, že by měla na území České republiky svůj závod či jinou organizační složku. Nelze tedy dovodit, že by měl žalobce k opatrovanci nějaký užší vztah. Nelze však ani pominout, že jediným předpokladem pro volbu opatrovníka plynoucím z § 32 odst. 4 první věty *in fine* správního řádu není existence blízkého vztahu mezi opatrovancem a opatrovníkem, nýbrž vhodnost osoby opatrovníka (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 8. 2012, č. j. 9 As 109/2011-44). Vhodnost je přitom třeba posuzovat z toho hlediska, zda je taková osoba schopna řádně a s péčí řádného hospodáře chránit práva a zájmy opatrovance, jinými slovy zda k výkonu funkce opatrovníka disponuje dostatečnými odbornými, materiálními a jinými předpoklady. Právě řádná ochrana zájmů opatrovance je totiž účelem institutu opatrovnictví. Je samozřejmě vhodné, aby primárně byla opatrovníkem ustanovena osoba, která má k opatrovanci rodinný, příbuzenský nebo jiný podobný vztah, což ostatně dokládá i znění § 32 odst. 4 věty první správního řádu, podle níž je třeba primárně ustanovit osobu, jež má opatrovance v péči. Existence takového vztahu totiž do určité míry (i když nikoliv absolutně) zaručuje, že opatrovnická funkce bude řádně vykonávána. Nicméně, není-li takové osoby, lze za vhodnou osobu k ustanovení opatrovníkem považovat jakoukoliv (fyzickou či právnickou) osobu, jež skýtá záruky řádného výkonu funkce. Mezi takové osoby lze dozajista řadit i obce, jež zpravidla mají zkušenosti s výkonem opatrovnické funkce i dostatečné materiální a personální vybavení.
13. Ostatně i Ústavní soud v nálezu ze dne 8. 11. 2011, sp. zn. IV. ÚS 1433/11, v němž posuzoval jmenování opatrovníka podle správního řádu, poznamenal, že při výběru vhodné osoby doporučuje, aby byla taková osoba hledána především v okruhu osob blízkých osobě zastupovaného, současně však v této souvislosti zdůraznil, že *„nejde o limitující pokyn Ústavního soudu, neboť pátrání po osobě blízké se může jevit jako výrazně neefektivní, zvláště nemá-li orgán veřejné moci povědomí o její existenci např. z předchozí úřední činnosti, ze spisové dokumentace či z jiných dostupných informačních zdrojů. Za takové situace je na orgánu veřejné moci, aby pečlivě uvážil okruh osob, ze kterých vybere a ustanoví účastníku řízení opatrovníka, dbaje přitom na vyloučení kolize jeho zájmů se zastupovaným.“* Soud proto nemá za nezákonné, pokud celní úřad při neexistenci osoby, jež by měla k opatrovanci užší vztah, bez dalšího přistoupl k ustanovení obce jako opatrovníka.
14. Z hlediska žalobcem uplatněných námitek je proto třeba posoudit toliko otázky, zda žalobci nebránily ve výkonu opatrovnické funkce závažné překážky a zda kritérium zvolené celním úřadem při jeho volbě není zcela svévolné.
15. Ohledně kritéria vhodnosti založeného na místě dokonání pokračujícího přestupku, podle něhož celní úřad zvolil za opatrovníka právě žalobce, lze uvést, že toto kritérium je logické, předvídatelné a neutrální v tom smyslu, že umožňuje rozprostřít zátěž spojenou se zastupováním opatrovanců v obdobných věcech mezi větší množství obcí, na jejichž území (nebo v jeho blízkosti) se nachází mytné úseky zpoplatněných komunikací. Naopak pokud by se uplatnilo žalobcem navrhované kritérium sídla celního úřadu, pak by hrozilo, že bude opatrovnická agenda v těchto věcech koncentrována u měst, na jejichž území se nachází sídla celních úřadů, tj. pouze v sídlech krajů (§ 6 odst. 1 a 4 zákona č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů). Soud proto neshledal

postup celního úřadu účelovým či svévolným, jak namítá žalobce. V této souvislosti lze rovněž poukázat na rozsudek zdejšího soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 48 A 108/2016 – 29, v němž soud v obdobné věci totožné kritérium rovněž akceptoval.

16. Co se týče případných překážek bránících výkonu opatrovnické funkce, rozšířený senát ve shora citovaném usnesení zdůraznil, že při ustanovování obce opatrovníkem musí být zváženy případné překážky na straně obce, přičemž správní orgány musí mít na zřeteli, že „*v konkrétní procesní situaci účastníka nemusí být daná obec objektivně schopna poskytnout dostatečnou míru pozornosti a odborných znalostí k ochraně opatrovancových práv*“. NSS v rozsudku ze dne 7. 2. 2013, č. j. 2 As 22/2012-32, blíže vysvětlil, že je nezbytné náležitým způsobem konkretizovat a rovněž tak prokázat existenci závažných důvodů, pro které se opatrovník ustanovení do funkce brání, a to následovně: „*Závažné důvody, které brání přijetí funkce opatrovníka, spatřoval stěžovatel v nedostatku své personální kapacity a finanční zátěži s touto činností spojenou, kterou si (jako nezisková organizace, fungující na principu dobrovolnosti) nemůže dovolit (za výkon funkce opatrovníka mu není přiznávána odměna). Nejvyšší správní soud zhodnotil, že stěžovatelem tvrzené důvody by mohly být za jistých okolností skutečně považovány za závažné důvody znemožňující mu přijmout výkon funkce opatrovníka, stěžovatel však jejich existenci městskému soudu náležitým způsobem neprokázal. I v kasační stížnosti se omezil pouze na konstatování, že nemá dostatečné personální kapacity a výkon funkce opatrovníka pro něj znamená finanční zátěž; poukázal též na velké množství správních řízení, ve kterých je Ministerstvem vnitra a orgány cizinecké policie ustanovován. Na základě těchto skutkových tvrzení stěžovatele ovšem nelze argumentaci stěžovatele považovat za dostatečně prokázanou. Stěžovatel měl svá tvrzení podepřít například tím, že by podrobně vysvětlil chod své činnosti, doložil počet zaměstnanců s dokončeným vysokoškolským právnickým vzděláním (a jejich pracovní vytíženost), doložil svou finanční situaci a počet řízení, ve kterých byl aktuálně ustanoven správními orgány opatrovníkem, apod. Pokud tak neučinil, nelze městskému soudu vytýkat, že jeho uplatněné námitky bez dalšího nepovažoval za závažné důvody, které by mu bránily funkci opatrovníka přijmout.*“
17. V nyní projednávané věci žalobce nepochybně skutečnost, že má dostatečné materiální, personální a jiné předpoklady pro výkon funkce opatrovníka, ba právě naopak připustil, že potřebnými předpoklady a zdroji disponuje. K překážkám, které by mu měly bránit v řádném výkonu opatrovnictví, pouze obecně konstatoval, že jakožto územní samosprávný celek vykonává samostatnou a přenesenou působnost, plní řadu povinností na základě právních předpisů, a proto není schopen tuto agendu odpovědně zvládnout. Soud má za to, že žalobce závažné důvody, pro které nemůže být ustanoven opatrovníkem, náležitě nekonkretizoval ani nikterak neosvědčil. Jak je uvedeno již výše, žalobce se omezil pouze na zcela obecná konstatování o nemožnosti hájit práva a zájmy opatrovance. Je přitom nutno přihlédnout též k tomu, že žalobce je statutárním městem, u něhož nelze (zvláště ve srovnání s menšími obcemi) vážně uvažovat nad nedostatkem personálních i jiných zdrojů. Soud tak nepřisvědčil námitkám žalobce týkajícím se existence závažných důvodů, které mu brání v náležitém hájení práv a zájmů opatrovance. Tato námitka tedy není důvodná.
18. Protože soud neshledal žalobu důvodnou, rozhodl o jejím zamítnutí (§ 78 odst. 7 s. ř. s.)
19. O náhradě nákladů řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch. Úspěšný žalovaný vznik nákladů řízení o žalobě netvrdil ani ze soudního spisu neplyne, že by mu vznikly nějaké náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. července 2019

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu

USNESENÍ

Krajský soud v Praze rozhodl předsedou senátu Mgr. Ing. Petrem Šuránkem ve věci

žalobce: **statutární město Plzeň**
sídlem nám. Republiky 1, Plzeň

proti

žalovanému: **Generální ředitelství cel**
sídlem Budějovická 7, Praha 4

v řízení o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 25. 1. 2018, č. j. 4919-2/2018-900000-317,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Praze č. j. 43 Af 14/2018 - 29, v němž je uvedeno jako den vyhlášení nesprávné datum 16. července 2019, se opravuje tak, že na str. 6 se tento nesprávný údaj nahrazuje datem 16. července 2020.

Odůvodnění:

Soud vlastní úřední činností zjistil, že v rozsudku vyhlášeném dne 16. července 2020 pod č. j. 43 Af 14/2018 - 29, je uveden zjevně nesprávný údaj o dni vyhlášení. Předseda senátu proto v souladu s § 54 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), rozhodl tak, jak je uvedeno shora, a tuto zjevnou nesprávnost odstranil.

Poučení :

Proti tomuto usnesení nejsou opravné prostředky přípustné [§ 104 odst. 3 písm. b) s. ř. s.].

Praha 11. listopadu 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu